Lyrikklubb

STRAX FORE JUL startade *Folket i Bild* en lyrikklubb som vill verka för att sprida ökad kunskap om lyriken, företrädesvis den svenska. Klubben får ett eget organ, Lyrikvännen — redaktör: Stig Carlson —, som utkommit med sitt första nummer. Där finner man bland annat en uppsats "Att läsa lyrik" av Bengt Holmqvist, dikter av Artur Lundkvist och Karl Vennberg och en översikt av lyriken under 1953, skriven av tidskriftens redaktör.

Lyrikklubben har också för avsikt att till exempelvis billiga priser utge diktsamlingar och essäböcker om lyrik. I denna serie utkommer inom kort Stig Sjödins samling "Sotfragment" från 1949 och ett av Nils Ferlin verkställt urval ur Dan Anderssons lyrik.

Som första nummer i serien föreligger redan samlingen *Diktarröster*, där fjorton moderna svenska lyriker presenteras. Presentationerna, som ursprungligen beställts av Radiotjänst som inledningar till en serie diktuppläsningar, står på en genomgående hög nivå, och Erik Lindegrens Bertil Malmberg-uppsats en bra bit däröver. Det enda man i de flesta uppsatserna kan anmärka på är att en kritisk avvägning så gott som helt saknas och att superlativen står lika tätt som maskrosorna i maj. En av förklaringarna därtill är att, som Pontus Bohman avslöjar i ett förord, den presenterande kritikern valts i samråd med diktaren själv. Är det en metod som är vanlig på

"Ett viktigt debattinlägg i den eviga dialogen mellan man och kvinna."
James Rössel i MT

Marika Stiernstedt
Kring ett äktenskap
Ill. 26: 50, inb. 33: —
BONNIERS

Sydafrikas litteratur och rasfrågan

Sarah Gertrude Millin, den mest allmänt erkända av Sydafrikas författare, flankeras här av två av de främsta yngre diktarna: Gerald Gordon och Nadine Gordimer.

DEN SYDAFRIKANSKA litteraturen är fattig. För äldre tid finns knappast mer än ett stort namn, Olive Schreiner, som redan i början av 1880-talet skrev sin "The Story of an African Farm". Det bästa som skrivits på afrikaans under senare år uppges vara lyrik, utan anknytning till politik eller rasfrågor. På bantuspråk (zulu) har publicerats några diktsamlingar och romaner, som förklaras vara betydande; i regel finns översättningar inte. Den engelskspråkiga litteraturen, den enda jag kan ta del av, handlar till mycket stor del om rasfrågorna: alla de författare som vunnit större berömmelse — eharra nästan genomgående blott en starkt begränsad publik — har fängslats av dessa problem, som ständigt diskuteras av de intellektuella. Litteraturen formar sig till skildringar, kyliga eller passionerade, av stirpvigt afrikanska tragedier.

Sarah Gertrude Millin är vid några och sextio års ålder Sydafrikas mest allmänt erkända författare. Hennes roman "God's Step-

Radiotjänst, får man inte förvånas sig över att programmen ibland blir ålderstrutna.

Folket i Bilds lyrikklubb och dess tidskrift är välkomna, och man får hoppas att de ej för de stora läsarskarors skull som man räknar med ger avkall på kvaliteten. Början är i varje fall god, om också, som naturligt är, en smula trevande.

OLOF LAGERCRANTZ

BLM *Nytt nummer*

T. S. ELIOT: Ur "PRIVATSEKRETERAREN"
Det första avsnitt som publiceras ur den nya komedin. Svensk tolkning av Erik Lindegren.

ARTUR LUNDKVIST — Fyra dikter i en ny poetisk stil
SAMUEL BECKETT — "En text för ingenting" och en introduktion
SCIENCE FICTION — presenterars kunnigt och kvickt av dr G. Tykesson
WILD WEST-FILMEN — granskas skarpsinnigt och elakt av Harry Schein

I. G. Wodehouse: Resans mål. Högst ovanlig skildring av en fängenskap i Tyskland.
Björn von Rosen: "Isredelsen och riten. Naturfolkens riter sådana Albert Schweitzer och andra sett dem.

Säkrast får man Bonniers Litterära Magasin genom att prenumerera i bokhandeln eller sätta in 21:— på postgiro 55575
BONNIERS

AUKTION
å
en representativ samling
ÄKTA MATTOR
(c:a 250 st)
hälles i auktionsverkets lokaler, Torsgatan 19—21, tisdagen den 19 januari 1954 från kl. 9.30 varvid säljes ett större antal **Hamadan-, Goravan-, Kechan-, Kirman-, Yomud-, Bokhara-, Täbris- m. fl. mattor.**
Mattorna säljas var för sig.
VISNING *måndagen den 18 januari 1954 kl. 9—15. Tryckt illustrerad katalog pris en krona.*
Närmare upplysningar tel. 31 07 26.
STOCKHOLMS STADS AUKTIONSVERK

DEN SYDAFRIKANSKA litteraturen är fattig. För äldre tid finns knappast mer än ett stort namn, Olive Schreiner, som redan i början av 1880-talet skrev sin "The Story of an African Farm". Det bästa som skrivits på afrikaans under senare år uppges vara lyrik, utan anknytning till politik eller rasfrågor. På bantuspråk (zulu) har publicerats några diktsamlingar och romaner, som förklaras vara betydande; i regel finns översättningar inte. Den engelskspråkiga litteraturen, den enda jag kan ta del av, handlar till mycket stor del om rasfrågorna: alla de författare som vunnit större berömmelse — eharra nästan genomgående blott en starkt begränsad publik — har fängslats av dessa problem, som ständigt diskuteras av de intellektuella. Litteraturen formar sig till skildringar, kyliga eller passionerade, av stirpvigt afrikanska tragedier.

Sarah Gertrude Millin är vid några och sextio års ålder Sydafrikas mest allmänt erkända författare. Hennes roman "God's Stepchildren" (1924) är den första litterära framställningen av de färgades lägre. En engelsk gräsänka inskränkt mystiker, gifter sig i lusta och rättfärdighet med en hottentottflicka — fall av detta slag var inte alldeles ovanliga i början av 1800-talet, då rasfördomarna var mindre väldiskutna än senare. Prästen förfaller till infödd (goes native); större delen av boken gäller hans avkomlingar under fyra generationer, deras försök att "bli" vita, deras känsla av underlägsenhet åt det ena hållet och överlägsenhet åt det andra. Boken ger utmärkta miljöbilder och är delvis gripande, trots att författarinnan verkar hård och oengagerad. Sarah Millin är tydligen fängad av de fördomar hon beskriver. Hennes karaktärer utvecklas snabbt men stannar i vixten och kommer inte upp till de vitas nivå — det är typiskt för de vitas förestållningar om de färgade, en fördom som gör det rättvist att begränsa skolundervisning och utbildningsmöjligheter. "Vi är alla Guds barn", säger den prästerliga stamfadern. "Men är inte Gud själv vit"? frågar en hottentottflicka. Då prästen tvekar om svaret forstsätter flickan: "Kanske vi bruna är hans styvbarn." Även de färgade blir styvbarn, hottentottstämpeln kan inte utplånas, och det ligger darför något beträffast i de vitas misstro och förakt. Men det skall erkännas att Sarah Millin markerar att de färgades underlägsenhet delvis beror på deras osäkerhet och ständiga fruktan.

Den ende färgade författare som vunnit rykte är den nu snart femtioårige *Peter Abrahams*, sedan 1939 bosatt i England och nyligen emigrant till det fria Guldkusten. Hans bästa roman, "Wild Conquest", behandlar voortrekkers och deras motståndare zuluerna. Det är en briljant idé att betrakta de båda folken som i stort sett likvärdiga primitiva herdefolk, i slagsmål om betesmarker. Inom båda folken finns en motsättning mellan de hårda handlingsmänniskorna och de som drömmer om frid och förståelse. Men när det gäller zuluerna blir tendensen att idealisera ibland så påträngande att man frestas tala om larv och pekoral. Abrahams artiklar från en resa till Sydafrika förra året — "Return to Goli" — är lysande.

Laurens van der Post, som under de senaste åren blivit en mycket författare, började sin bana för tjugu år sedan med en bok, "In a Province", som under intryck av berömmelsen just nått sin topp när uppläga. En ung boer, Johan van Bredepoel, drivs genom tillfälligheter och ett känsligt samvete till en halvhjärtad inblandning i rasstriderna. Han känner meddlandse och ansvar för en neggerungling, som blir orättvist behandlad av de vita och kommer på avvägar, och blir god vän med en kommunistisk agitator, som förkunnar revolution i jämlikhetens namn. Det vita våldet skildras såsom grymt och gement; boerledarna i det lilla samhälle där konflikten kulminerar är simpla och lymmelaktiga, och den slutande regeringen säker skaffa sig ökade befogenheter genom att provocera våld från negrernas sida. Johan växlar mellan indignation och ovilja mot varje ställningstagande. Bråkar man blir det nya strider och orättvisor, bäst att hoppas på en lite mänsklig förändring; "din och min fiende i detta land", säger Johan till kommunisten, "är inte systemet, utan varje vit människas hjärta. Du kan ju inte lagstifta bort en människas hjärta." Boken slutar med att Johan blir skjuten då han söker hjälpa sin vän att fly — kanske ett symboliskt uttryck för åsikten att det är den gode tredje ståndpunktaren som får sitta emellan.

Boken är inte betydande, den är långrandig och otymplig, och reflexionerna är pinsamt enkla. Sitt intresse har den främst med tanke på van der Posts senare utveckling. I hans nyare böcker är det inte fal om orättvisor och övergrepp; inställningen till de svarta är den solistiskarade idyllikerns, som med tal om mörker, värme, djup, livskänsla o. dyl. sveper en promening över eländet.

Om *Alan Paton*, som väl är den främste av Sydafrikas författare, skall jag i detta sammanhang inte skriva. Han är, såvitt jag kunnat finna, föga lärt utanför minoriteten av opponenter mot regimen; detta tyder för övrigt gälla alla hans böcker — ett bevis på den vita massans önskan att bevara gott samvete genom okunnighet. Jag vill blott erinra om den glänsande dramatisering av "Cry, the Beloved Country" som utförts av Maxwell Anderson (Lost in the Stars); den har gjort succés i Norge och borde kunna göra det även här.

Under de två senaste åren har ytterligare en rad rasromaner utkommit, i regel i nära och tydlig anslutning till nationalistpolitikens skärpning av lägret. *Gerald Gordon* har i sin första roman, "Let the Day Perish" — Jobs bok: "Må den dag förgås på vilken jag födden och den natt som sade 'Ett gossebarn är avlat'" —, närmast riktat sig mot den lagstiftning som gör alla sexuella förbindelser mellan vita och färgade straffbara. Av två färgade bröder lyckas den ene "passera" och blir som advokat en respekterad medlem av den vita Kapsocieteten; den andre är mera mörkhyad, och måste stanna bland de färgade. Då den vite brodern anklagas för mord måste han "inkalla den färgade som vittne, och därigenom blir deras släktskap notorisk; den avslöjade "falske vite", hindrad att gifta sig med sin älskade, begår självmord. Spelet mellan snobberi, hårdhet och samvetskval hos den "vite" är väl beskrivet; rättegången har Gordon, en av Kaps skickligaste advokater, utformat med brio. Koncentrationen på "problemet" är störande stark, men det är ett problem som i nästan lika tillspetsad form som i romanen gäller tiotusentals färgade i Sydafrika.

Om de färgade handlar också *Katie Hendrika* roman "The Bend in the Road". Författarinnan uppges av förlaget vara färgad. Boken har formen av en ung kvinnas självbiografi; med en konstlöchet som kanske är avsiktlig berättas om hennes fördömjukelser, svårigheter och äventyr. Indignationen är behärskad, och man har mindre än i de flesta böcker som här berörs intrycket av tendens och tillrättalaggning. Boken slutar med att den unga kvinnan gifter sig med en neger och flyttar till Rhodesia, inte av något slags självutplåning utan återgång till naturen, utan av kärlek och längtan att komma från vidrigheten i förtryckets samhälle.

Phyllis Altman har i "The Law of the Vultures" givit skakande teckningar av de svartas liv i Johannesburg. Man kunde tro att det här är fråga om svartmålning, men då man hör och läser om all orättfärdighet i detta pinandets centrum tvivlar man inte på att

Romankuliss

Tyst prästänkling — hustrun ihjälbombad — kommer med liten dotter till en småstad, möter kvinnlig kirurg — dottern ihjälbombad och mannen-barnafadern försvunnen. Denna, stridsflygaren och skådespelaren Gorgas, anländer till gästspel som Envar och irrar brutten kring i svart ödemork; söker förgäves kontakt med sin kirurg. Just när prästen som här berörs intrycket av tendens och tillrättalaggning. Boken slutar med att den unga kvinnan gifter sig med en neger och flyttar till Rhodesia, inte av något slags självutplåning utan återgång till naturen, utan av kärlek och längtan att komma från vidrigheten i förtryckets samhälle.

Phyllis Altman har i "The Law of the Vultures" givit skakande teckningar av de svartas liv i Johannesburg. Man kunde tro att det här är fråga om svartmålning, men då man hör och läser om all orättfärdighet i detta pinandets centrum tvivlar man inte på att

INGEMAR WIZELIUS

boken är i väsentlig mening sann. Huvudpersonen, negern Thsele, glider sig åt sin underordnade plats på ett vitt kontor, men blir orättvist beskyld för stöld, står tillbaka (det värsta av alla brott) då en vit ger honom en örfil och blir under sin fängelsetid en grubblande, halvt vansinnig fanatiker. Men negrerna kan komma över vad som nu drabbar dem — det tycks vara författarinnans tes. "Våra lidanden är stora, men våra hjärtan är starka. Vi vet att det är gott att skratta, att dansa, att vara med våra kvinnor, att prata med våra vänner. Thsele liksom många vita försår inte detta. Ja, det finns många vita lika honom, med sjuka hjärtan, som inte vet att det är gott att leva."

Den ojämförligt bästa romanen sedan många år — vid sidan av Patons böcker — är emellertid den unga *Nadine Gordimers* "The Lying Days", utkommen i höstas. I denna framställning av en kvinnas barndom och ungdom i Johannesburg är rasstriderna formellt och kvantitativt en periferisk sak, men ingen bok skildrar bättre hur dessa striders — eller rättare de vitas fruktan och hårdhet — trycker, förgiftar, förminskar människorna. Då man läser denna bok i den stad där den är upplevd och skriven blir känslan av mörker, instängdhet och ett slags känslornas lyftbet mera stark och medveten. Jag var glad att höra att Nadine Gordimers framgång givit henne tillfälle att äntligen resa till Europa.

HERBERT TINGSTEN

Litterära notiser

DET NYTTIGA översiktsverket *The Year's Work in English Studies* omnämner i sin senaste volym, nr XXXII — som behandlar böcker och studier från 1951 —, också *John Crowe Ransoms* essä "The Poetry of 1900—1950", ursprungligen publicerad i A Journal of English Literary History, USA. Ransom granderar där en del av de engelska och amerikanska poeter som varit verksamma under den av honom behandlade epoken, och det kan vara av intresse att se resultatet av hans värderingar: i den lägsta klassen placerar han bl. a. Robert Bridges, Walter de la Mare, Masefield och Ezra Pound; i den något högre klass kommer A. E. Housman, Wallace Stevens, Auden och Dylan Thomas; över dem placeras Hardy, Yeats, Edwin Arlington Robinson, Robert Frost, T. S. Eliot. Och i denna hierarki är Ransom benägen att ge Hardy den mest uppbjudna platsen.

*

I *ÅRETS FORSTA* häfte av *Det danske magasin*, en tidskrift från vilken det utgår en lätt papistisk rökelsedoft, står *T. S. Eliot* för huvudnumret. Det är hans föredrag inför The National Book League i Central Hall, Westminster, 19 november 1952, som här återges under titeln "Poesin tre Stemmer". Vilka "stämmor" är det då som Eliot åsyftar? Den första är den varmed poeten "talar till sig själv — eller ingen". Den andra är den varmed han vänder sig "till en publik, stor eller liten". Den tredje är det som han förklarar ge i vers "skapa en dramatisk karaktär". Eliots analys av den poetiska kommunikationens problem är medryckande och intressant. Han anknyter mycket positivt till Gottfried Benns föredrag "Problemet der Lyrik" (använd i Dagens Nyheter 24 juli 1952), i synnerhet i beskrivningen av den poetiska tillblivelsen. Några av Eliots slutsatser formuleras så: "Jag tror att det i vilken dikt det vara må, från den privata meditationen till eposet eller dramat, kan hävas mer än en stämma. Om författaren aldrig talade till sig själv, skulle resultatet inte bli poesi, fastän det kunde bli stralande reterik; och en del av vår stjutning av stor poesi är nöjtningen av att komma att höra ord som inte är riktade till oss. Men om dikten utelutande var till för författaren själv, skulle det bli en dikt på ett privat och okänt språk; och en dikt som bara vore en dikt för författaren skulle alls inte vara någon dikt. Och i det poetiska dramat är jag böjd för att tro att alla tre stämmorna är verksamma."

I samma tidskrift publiceras en uppsats av *Sven Stolpe* under rubriken "Metafysisk Renässance. En Strømning i ung svensk Poesi". Stolpe, raskare än de flesta tecknetydare, gör inget litet nummer av de metafysiska inslag han finner i den nyare svenska lyriken. Om Malmberg heter det att han i sin senaste diktning "gått över till en astanism, som övergår allt vad vi hittills sett i vår andliga kultur". Den saken tål verkligen att diskuteras. Den fine och högt syftande lyrikern Osten Sjöstrand framhälles med rätta, men är det någon mening med ett sådant omdöme som det följande om hans lyrik: "Sedan Stagnelius har svensk poesi inte ägt en diktare med så storlagen strävan." Där förpassas bl. a. Viktor Rydberg och gråaleskåren Fröding snabbt till bakgrunden.

*

I *ORD OCH BILDS* första nummer för året lägger man bland mycken annan nyttig och nöjsam läsning märke till en fin och nyanserad studie över Eva Neander. Den är författad av *Kerstin Bergören*. Av stort intresse är de brev från *Knut Hamsun* till hans ungdomsvänninna Caroline Neerssø som här meddelas av Christianne Undset Svarstad. Ett ungt genis häftigt böljande livsyttin förnimmer man det stor omedelbarhet i dessa epistlar. Himmelhoch jauchzend, zum Tode betrübt! Här ett karakteristiskt avsnitt ur ett brev, skrivet i Köpenhamn 1891 — Hamsun arbetade då på "Mysterier": "Sia vaagned jeg da paa Eftermiddagen og havde det livaligste Anfald af Gudegnisten, som jeg ennu har følt i Kobenhavn. Jeg skrev i et Træk fra Klocken fem Arken til Klocken tre idag Morges, jeg sad rundt, glemte Aftenmaaden vaek, brændte min Lampe tör, og var enda ikke tom i Hovedet. Du gode Gud, hvor det er dejligt, naar det gaar slig! Jeg skrev nasten en helt Kapitel, mindst ti trykte Sider. Og da kan lægge mærke til det i Bogen engang, det er Kapitel XIX, et af de mest desperate i Bogen. Er det ikke morsomt? — — Og idag er jeg da et Bytte for den værste Dödhed og Reaktion, naturligvis." Primitivisten Hamsun kommer också till tals i dessa brev: "Jeg skulle vaeret paa Landet i et varmt Jordströg og have en Kone og et Barn og en Potetsbarne og en Ko." De önskningarna skulle ju i hög grad gå i fullbordan med tiden.

*

HUR ELIOTS teorier om poetiskt-dramatiskt skapande korresponderar med hans praktik kan man fundera över vid läsningen av det avsnitt av hans senaste verk för scenen, komedin "The Confidential Clerk", som publiceras i *BLM:s* januarinummer. Den poesi som rymmes i detta stycke konversation har skickligt tillvaratagits av översättaren, Erik Lindegren. Om den underliga litterära genre som nu så häftigt flörtar under beteckningen Science Fiction vägar jag för min del inte hysa någon mening. Så mycket mer om den tyske Elisabeth Tylcsson vetta. I en med fakta späckad uppsats med titeln "Nästa

Annons
VITTNEN SÖKES
till slagsmålen
vid
Lolis Barskliderutförsäljning
Norrtullsgatan 3,
som börjar i morgon.
Se specialannons den 19/1, damsidorna.

Frikyrkliga i riksdagen stannar i statskyrkan

Någon massutvandring ur statskyrkan har inte ägt rum under de två år som vi haft den nya religionsfrihetslagen. Trighetshyrcns spela en viss roll i sammanhanget. Inte ens bland frikyrkligt folk finner man många som lämnat svenska kyrkan.

En miniatyrbild av stämningsläget får man genom en liten rundfråga till riksdagsmän med förteliggiss läggning. Av tretton tillfrågade var det endast två som nittills trätt ut ur kyrkan.

Folkpartisten och verkstadsarbetaren Ture Königson, Göteborg, var med bland de första som begärde sitt utträde. Det var en självklar åtgärd för mig, säger han. Hans partikamrat hantbrukare Arthur Widén i Molkom har också tagit steget fullt ut. Lantbrukare Karl Kilsmo, disponent Sigfrid Löfgren i Malmö, rektor Olof Hammar och sekreterare Olle Dahlén skall gå ur så småningom, Talmannen Gunnar Lodenius tycker inte det är nödvändigt att gå ur kyrkan för att man tillhör en frikyrklig församling, och hra Lisa Johansson i Skövde vill ...a kontakt åt alla kyrkliga håll. Inte heller lantbrukare Sven Anthy och chefredaktör — Yngve Hamrin har trätt ut. Hr Hamrin har aldrig känt sig personligt orsad i frågan. Kvar i statskyrkan står också medlemmarna i Frälningsarmén fru Märta Boman i Rånäs och ,stationsskrivare Erik Nolander i Trelleborg.

Planerar Ni för fjällresan?

ALLT ger Er alla tips om fjällhotell i Sverige och utlandet, om priser, valutor, resvägar m. m. Tag hem Er egen reseguide med ALLT!

ALLT
ger ALLT mer åt ALLT fler

Venus" anställer författarinnan tänkvärda betraktelser över genrens genesis och aktuella exempel. Som den kanske skicklignste av dessa SF-författare framhålles Ray Bradbury. Han har ambitionen att "symboliskt uttrycka sanningar, som har med människans psykologi och människans livssituation att göra", Det låter lugnande.

JOHANNES EDFELT

Annemarie Selinko
DÉSIRÉE
3D
utkommer den 18 januari i
Dubbelvolym

Börja LÄSåret med DÉSIRÉE
-en drottnings roman

Troligen har också Ni någon gång stått på Norrbro och sett aftonsolen glimma i Slottets imponerande rutnader. Då kan Ni kanske tänka Er in i hur Désirée bör ha känt det, då hon första gången trädde in genom kungsgårdens slottsvalv med vetskapen om att hon, den franska borgardottern från Marseille, en gång skulle bli Drottning av Sverige. Det är om hennes underbara sannsaga boken »Désirée» handlar och genom Annemarie Selinkös bejsälade berättarkonst har den romantiska skildringen fått en bredd och en intensitet, som fängslar och griper.

Trots sitt stora omfång (640 laddade sidor) kostar BFB:s upplaga av Désirée endast **6:75**, inbunden **8:95**

Övriga böcker i VÅRSERIEN 1954

VÅRSERIEN kommer i nytt vackert band.

Läs här vad prof. OTTE SKÖLD chefen för Nationalmuseum säger:

Jag har haft tillfälle att se Bonniers Folkbibliotek nya band och jag vill gärna som min åsikt uttala, att förlaget här utan tvivel kommer in på en linje, som på ett vägledande sätt bryter mot gammal slentrian. Jag önskar förlaget lycka till i dess strävan att anpassa det moderna formhantverkets mönsterländande till bokens speciella form.

KÖP BOKEN i bokhandeln, av tidningsförsäljaren, av BFB-ombuden eller genom kupongen.

Bonniers FOLKBIBLIOTEK

Barnaby Conrad
Matador
Denna dag skulle han för sista gången kämpa på arenan som den store matadoren — sedan ett liv utan gnugande fruktsut förens gled upp och hon kom in, blond och leende . . .

Gösta Gustaf-Janson
Kapitulation—Nej
Kalle Karlin låg illa till, alla var emot honom. Han visste inte, att fallet i de fina direktörsvillorna hade det lika svårt, kände samma längtan efter ömhet och trygghet.

Pris 2:65, inb. 4:30
Désirée 3-dubbelvolym
6:75, inb. 8:95

F. E. Sillanpää
Människor i sommarnatten
Den finske folkskildrarfattaren och nobelpristagaren bok är genomstrålad av helljusfagrarnas dröjande ljus, då naturen drar andan och människor, djur och växter väntar på att få fullkomma i sommardygnens mättade värme.

J. R. Sundström
"Tjosan käring" sa Janne Vängman
Och tjosan säger man när man har bestämt. Maken till krutgubbe finner man knappast i hela svenska litteraturen, därför att maken till Sundströms berättarglädje finns inte.

Sätt ett kryss i rutan för de böcker Ni vill ha!
utk.
18.1 Désirée ☐
15.2 Matador ☐
8.3 Kapitulation? — Nej! ☐
29.3 Människor i sommarnatten ☐
20.4 »Tjosan käring» sa Janne Vängman ☐

Till ..... bokhandel eller
BONNIERS FOLKBIBLIOTEK, Stockholm 3.
Undertecknad beställer här bredvid förprickade böcker att sändas mot postförskott plus porto. hft./inb., styck ej önskade.
Namn .....
Adress .....
Postadress .....

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.